

ROBERT LLEMA

Quintin Jardine, de periodista a escriptor

Quintin Jardine va decidir passar-se a la ficció literària i ja porta publicades més de trenta novel·les policíiques

A diferència d'altres lletraferits anglesos, Jardine és ben conscient de la realitat cultural i política de Catalunya. A l'Escala hi troba la calma necessària per escriure, sempre i quan no hi bufi desbocada la tramuntana.

MIQUEL MARTÍN > TEXT

>> *Quintin Jardine va abandonar l'ofici de periodista per dedicar-se a la novel·la. La Costa Brava li ofereix tranquil·litat, a més de personatges i escenaris per a les seves trames.*

Quintin Jardine (Motherwell, 1945) és un escriptor escocès que viu entre l'Escala i Gullane (Escòcia). Va arribar a l'Escala el 1989. S'hi instal·la durant períodes de dos mesos seguits, que aprofita per treballar amb tranquil·litat. És autor de tres famoses sèries de novel·les policíiques protagonitzades per Bob Skinner, Oz Blackstone i Primavera Blackstone, algunes de les quals estan ambientades a la Costa Brava.

Auor prolífic i atrafegat, adverteix al contacte de la seva web que no garanteix resposta perquè «està saturat de feina». Després d'uns quants correus electrònics fallits, ens posem en contacte via Facebook. Concertem l'entrevista i Jardine es mostra afable, proper i amb un sentit de l'humor envejable.

—**Què el va decidir a fer-se escriptor?**

—Sempre he practicat l'escriptura des de diferents àmbits, com a periodista, funcionari o assessor electoral (*spin doctor*). I en aquest darrer camp, molt del que feia era creatiu i per tant el pas cap a la ficció va venir de forma natural.

—**S'inspira mai en tota aquesta vida laboral prèvia?**

—No m'hi inspiro. Però n'aprofito el coneixement i l'experiència.

—**Per què va deixar aquestes feines?**

—No m'agradava gaire el periodisme. Treballava en un ambient en què la compassió era un bé escàs, l'alcoholisme era freqüent i els col·legues eren tractats sense cap respecte. Pel que fa a la feina de funcionari, després de nou anys n'estava avorrit i necessitava una sortida més creativa. L'assessoria política és una feina que només pots fer durant un temps. De fet, crec que la vida està feta de cicles de plans de cinc anys (actualment estic en el meu cinquè any d'escriptor).

—**El cap de policia Bob Skinner apareix per primer cop el 1993 a l'obra *Skinner's Rules*. Com va crear aquest personatge?**

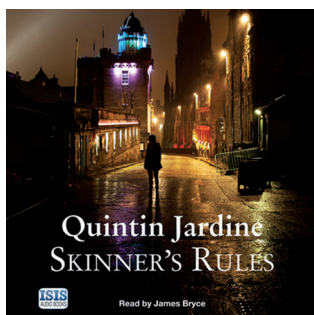
—Es va crear ell tot sol. Va aparèixer a la primera pàgina del meu primer llibre sense haver-ho planificat. Els millors personatges ho fan així. Són allà perquè necessiten ser-hi.

—**Bob Skinner, Oz Blackstone i Primavera Blackstone... Quin dels tres prefereix?**

—Quin pare podria triar un favorit entre els seus fills? Jo no, i em passa el mateix amb tots els meus personatges. Passo més temps amb Skinner que amb els altres: Oz ara ja és mort i Primavera arribarà al final del seu camí amb el cinquè llibre de la sèrie, *As Serious as Death*, que s'ha publicat aquest novembre.

—**Què és el millor i el pitjor d'ells?**

—Skinner és fort, intel·ligent, temible i lleial

amb els seus companys. És terrible amb les dones: ha tingut tres esposes, ha envidat un cop i s'ha divorciat dues vegades. Oz és carismàtic i molt atractiu, però també és un sociòpata. I Primavera és una gran mare, encara que té tendència a l'excés de confiança. De jove era retorçada i manipuladora.

—**Per què la gent està tan interessada en el crim, la violència i el càstig?**

—Suposo que té alguna cosa a veure amb la psique humana. Hi ha la percepció que el crim és, d'alguna manera, acolorit i vistós, i quan se situa en un escenari acolorit i vistós la seva atracció es multiplica. La violència no és essencial per a l'èxit. Agatha Christie, l'escriptora de novel·la negra més famosa de tots els temps, mai no va sobrepassar els límits. Jo puc ser gràfic algunes vegades, però, fins i tot així, en una de les meves obres no hi apareix cap assassinat.

—**Creu que el crim perfecte és possible?**

—El crim perfecte es deu haver comès moltes, moltes vegades, però, precisament perquè era perfecte, no se n'ha assabentat ningú.

—**Vostè escriu sobre el crim però sense perdre el sentit de l'humor. Li serveix per distanciar-se d'aquest món de violència?**

—En realitat, no. A les meves novel·les el que hi ha és un cert grau d'*humor negre*, tal com se l'anomena entre els agents de policia. Els llibres d'Skinner en particular tendeixen a reflectir això.

—**Ha tractat altres temes a banda del crim?**

—Sí. Si busca bé a Amazon Kindle, trobarà un llibre titulat *Somewhere Over the Rainbow*. És una comèdia basada en la meua etapa a la política, però només està disponible com a llibre electrònic.

—**Com es descriuria com a escriptor?**

—Flexible. Crec que els diàlegs, més que no pas les descripcions, condueixen les històries, i em centro en aquest aspecte.

—**Quina és la part dura de la seva feina?**

—Per a mi, la disciplina de fer-ho cada dia.

—**Algunes de les seves novel·les estan ambientades a la Costa Brava. És un bon lloc per viure i per escriure?**

—M'encanta la Costa Brava... No és perfecta. Per exemple, tenim nou contenidors de brossa i reciclatge al costat de casa. Això fa que s'hi parin els cotxes constantment, i provoca enrenou i contaminació acústica. Nosaltres considerem que és una violació dels drets humans, però a l'Ajuntament de l'Escala no

sembla que li preocupin gaire. Però aquí s'hi respira un ambient assenyat, civilitzat, amistós, si ho respectes com a expatriat. No perdo el temps amb gent que es pensa que s'emporta el seu país —Anglaterra, Escòcia, Bèlgica, França, etc.— allà on va... I per les mateixes raons que li acabo de comentar, aquest també és un bon lloc per escriure.

—**Quan i com va descobrir l'Escala?**

—Tinc casa a l'Escala des del 1989. Vam seguir els passos d'uns amics que van comprar una casa a l'Estartit, però nosaltres vam triar l'Escala perquè és un poble amb vida tot l'any i més genuïnament català.

—**Hi viu tot l'any o només quan la tramuntana deixa de bufar?**

—Ha, ha! M'agrada la tramuntana mentre no bufi massa dies. No. Escòcia és la meua llar, però vinc a l'Escala per períodes d'uns dos mesos. Prefereixo treballar aquí, perquè el telèfon no sona tan sovint.

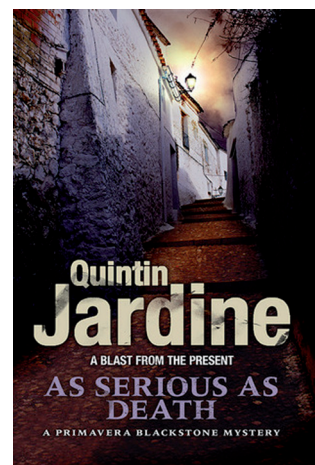
—**Què en pensa, del referèndum que se celebrarà al seu país el 2014?**

—Fa 50 anys vaig decidir que votaria «Sí per Escòcia». Francament, en la meua vida no m'hauria imaginat que tindria l'oportunitat de fer-ho. Guanyarà el «Sí»? Pel que sabem fins ara, diria que no, però la campanya del «No» és tan negativa, amb uns fonaments tan pobres, i tan desdenyosa amb la nostra legítima identitat nacional, que encara tinc confiança. El major obstacle per a la independència d'Escòcia és la por.

—**Després de la Via Catalana vostè va escriure: «Ho van aconseguir: s'estima que 1,8 milions de persones de totes les edats i classes ho van convertir en una de les exhibicions més impressionants i pacífiques de l'esperit nacional que jo hagi vist mai». Quin camí ha de prendre ara Catalunya? Creu que hi ha prou suport internacional?**

—No em toca a mi dir què hauria de fer Catalunya, perquè no sóc català. Però la seva gent mereix el dret a decidir el seu futur, lliure de la intimidació econòmica i militar de Madrid. Pel que fa al suport internacional, li cal? Una altra cosa és la consciència internacional, de la qual, pel que sé, no n'hi ha gaire ara mateix. Per a mi, el major problema de percepció a què s'enfronta el moviment d'independència de Catalunya és el diametralment oposat a la situació d'Escòcia. La clau de la qüestió no és quin seria l'efecte econòmic a Catalunya mateix, sinó més aviat què podria significar per a la resta d'Espanya.

Miquel Martí és escriptor.

>> «Sóc un escriptor flexible. Crec que els diàlegs condueixen les històries», diu Quintin Jardine.

